

Posudek bakalářské práce

Autor/ka práce: Jiří Bartoš

Název práce: UČITELÉ SAMOUCI: UMĚLECKÁ A PEDAGOGICKÁ PRÁCE
JIŘÍHO KOVANDY A VLADIMÍRA SKREPLA

Posudek vedoucí/ho práce

Posudek oponenta/ky

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Tereza Stejskalová

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně– F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....

Logičnost struktury práce, souvislost jejich kapitol.....

Jazyková a stylistická úroveň práce.....

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....

Celkové hodnocení bakalářské práce.....

Slovní hodnocení bakalářské práce včetně otázek, k nimž se diplomant/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Práce Jiřího Bartoše se zabývá autodidaktismem v českém současném umění, konkrétně jakou roli sehrál v uměleckém a pedagogickém působení Jiřího Kovandy a Jiřího Skrepla. Téma je to velice přínosné zejména v kontextu současné diskuse o smysluplných formách uměleckého vzdělávání. Součástí práce jsou rozhovory s oběma umělci, z nichž obsah samotné práce podstatně vychází.

Bartoš svou práci poukazuje na důležitost autodidaktismu pro tzv. generaci 80. let, jako byli John, Kovanda, či Skrepl. Autodidaktismus se podle autora projevil v jejich kritickém odstupu od oficiální umělecké scény (která je právě pro jejich “nevzdělanost” přehlížela) a postoji k tvorbě - uvolněné technice “divoké malby”. Ukazuje rovněž, že vzdělání v oblasti současného umění tito autoři získali, nikoliv na půdě akademické, nýbrž skrze neformální síť podobně naladěných kritiků, kurátorů a umělců. Porovnáme-li to se současností, z rozhovorů vyplývá, že školní prostředí je dnes důležité právě jako místo, kde je možné do těchto neformálních (nejen generačně spřízněných) sítí vstoupit.

Bohužel práce nedostatečně pracuje s oběma rozhovory. Autor z nich cituje dlouhé pasáže, místo aby je shrnul vlastními slovy a jasněji formuloval své vlastní teze/závěry na základě těchto citací. Není ostatně třeba rozhovory takto obsáhle citovat, když jsou připojeny v appendixu práce. Někdy se zcela odchyluje od vytyčeného tématu a sklouzává k popisu životní a profesní dráhy obou umělců, která s vytyčeným tématem nesouvisí (anebo není dostatečně vysvětleno, jak s ním souvisí). Proč se například autor pouští do obsáhlého popisu Kovandových performance ze 70.let? Proč je nutné popisovat společné výstavy Jiřího Skrepla a Jiřího Kovandy z 80. let? Práce končí nástupem obou autorů na pedagogické pozice na pražské AVU. Nijak dále nerozvíjí, jak se jejich vlastní autodidaktismus projevoval v jejich úspěšné pedagogické praxi, byť na to oba v rozhovorech naráží. Ani hlouběji nerozvíjí a nesrovnává situaci tehdejších a dnešních autodidaktů.

Navrhuji proto známku C.

Datum:

Podpis: